

mission

God Jul!

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.finskamissionssallsskapet.fi
fms@finskamissionssallsskapet.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@
finskamissionssallsskapet.fi

Chefredaktör:

Camilla Skrifvars-Koskinen

Redaktör:

Joanna Lindén-Montes
ISSN 0357-296X
153. årgången

**Missionspedagog och
tf chef för svenska sektionen**
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 020-7127 360

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**
Carre Lönnqvist
tfn 020-7127 263

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman
tfn 020-7127 266

Informatör
Joanna Lindén-Montes
tfn 020-7127 264

Byråsekreterare (tf)
Ingrid Björkskog
tfn 020-7127 282

Camilla Skrifvars-Koskinen
tf chef för svenska sektionen

Låt tankarna vandra

LEDARE

I år sjungs de vackraste julsångerna runt om i vårt land för 40:e gången. Knappast anade de som startade dessa sångstunder för 40 år sedan hur populära och omfattande de skulle bli. Men idén som föddes togs väl emot och nu är det svårt att föreställa sig advents- och jultiden utan De vackraste julsångerna som ljuder i våra kyrkor och församlingar, både här hemma och runt om i världen. I år har också samerna möjlighet att samlas och sjunga De vackraste julsångerna på sitt eget språk. Vi har nämligen för första gången tryckt häften på samiska.

För många familjer har De vackraste julsångerna blivit en omtyckt tradition. Man vill gärna sjunga de vackra julsångerna, de som man känner igen från barn och som väcker något varmt i hjärtat. Det känns bra att samlas kring de välkända sångerna tillsammans med familj, vänner och bekanta och samtidigt också veta att man på ett konkret sätt kan vara med och hjälpa någon annan.

De vackraste julsångerna ger oss möjligheten att stilla oss inför julens budskap och vända blicken från all julstress och köphysteri som ofta präglar jultiden. De ger en möjlighet att få stiga in i en annan värld för en stund och låta tempot sjunka. Att låta tankarna stilla sig inför budskapet om Gud som blev människa och Jesus som kom med budskapet om frid på vår jord. Att låta tankarna vandra vidare ut i världen till dem som ännu inte hört budskapet, till dem som inte har möjlighet att gå i skola, till dem som sliter för att ta sig ur fattigdomen. Till dem som behöver få ett hopp om en ny framtid.

Alla barn har rätt att lära sig läsa. Men för många barn hänger deras möjligheter på var de är födda eller vilket modersmål de har. Långa avstånd eller svårframkomliga vägar kan göra det svårt att gå i skolan eller så sker all undervisning på ett för barnet främmande språk. Möjligheten att lära sig läsa är samtidigt en väg ut ur den fattigdom som familjen lever i.

När vi samlas och sjunger kanske vi också kan be en bön för alla dem som saknar mycket av det som vi ser som en självklarhet, så som utbildning, fred, mat för dagen, kläder, en kyrka att samlas i för att sjunga tillsammans. De vackraste julsångerna är inte bara underhållning, de kan också vara en möjlighet till att stanna upp och fundera. Vi kan samtidigt också hjälpa andra genom att ge en gåva i kollekten som brukar tas upp vid De vackraste julsångstillfällena. I år kan vi vara med och främja läskunnigheten bland barn i Asien. Och visst känns det bra att kunna hjälpa någon annan.

Så ta med dig din familj, din vän, ditt fadderbarn eller kom själv och sjung med i De vackraste julsångerna och låt julfriden sprida sig i hjärta och sinne.

En riktigt välsignad god jul!

Camilla Skrifvars - Koskinen

"Maria visste du, att ditt lilla barn skulle gå på vatten? Maria visste du, att ditt lilla barn tänds ljus om natten? Visste du, att ditt gossebarn kan förändra dig och mig? Att det barn som du förläste en dag förlöser mig."

Från sången *Maria visste du?* med Lars Andersson och Jonas Carpvik.

>> **Nepals kristna arbetar för religionsfrihet och demokrati**

Mukunda Sharma, Finska Missionssällskapets ekonomi- och förvaltningschef i Nepal, besökte Finland i oktober. Just nu arbetar han tillsammans med lokala ledare och den kristna gemenskapen i Nepal. Det är första gången man kunnat göra en sådan här satsning i Nepal.

”Jag har engagerat mig i nätverket Christian Commitment to Building a New Nepal (CCBNN), som arbetar för demokrati, utveckling och religionsfriheten i Nepals olika län. Det är en rörelse som engagerar alla kristna kyrkor. Vi upplyser ledare och nyckelpersoner om till exempel alla medborgares rätt att utöva sin egen religion. Vi visar också för kristna var deras rättigheter finns inskrivna i Nepals konstitution och hjälper dem argumentera för sin sak.”

Hittills har CCBNN samlat omkring tvåtusen människor från 600 kyrkor i så gott som alla av Nepals 75 distrikt. Vid samlingarna har man diskuterat vilka utmaningar som lokalsamhällena behöver ta itu med.

”När vi undersökte vilka problem som finns listades 70 utmaningar. Bland de sju punkter som vi har valt att fokusera på finns religionsfriheten med. Arbetslöshet och hälsa är andra stora utmaningar, som berör alla, inte bara de kristna.”

När Nepal blev en sekulär stat 2006 fick de kristna betydligt större frihet att verka. Arbetet med den nya grundlagen pågår ännu. Nepals kristna har fortfarande mycket svårt att bli accepterade på arbetsmarknaden.

>> **En god skörd i Senegal**

”När ni var här senast såg ni bara sand och damm. Nu har jag redan hunnit skörda hirsen. Tänk hur bra det ordnade sig, med er och Guds hjälp”, säger Samba Ndour och pekar mot sin hirsåker när missionär Ann-Katrin Store besöker hans odlingar.

Sambas familj hör till de hushåll som fått hjälp med utsäde av Senegals lutherska kyrka och Finska Missionssällskapet, efter perioder av svår torka, misslyckade skördar och brist på mat.

”Då vi besökte hans familj i maj detta år hade familjen mat för cirka tre veckor. Familjen fick förutom utsäde också ekonomisk hjälp för att handla mat för att klara sig fram till den nya skörden”, säger missionär Ann-Katrin Store.

Samba Ndour sådde jordnötter på en åker lite längre bort från hemmet, där jordmänen är rikare.

Mukunda Sharma är medlem i en kristen organisation som stöder demokrati, religionsfrihet och utveckling i Nepal.

Foto: Joanna Lindén-Montes

Samba med sin fru Helen och ett av barnen vid en durraodling.

Foto: Ann-Katrin Store.

”Nu klarar vi oss bra fram till nästa regntid och vi kommer att ha utsäde kvar. Vi behöver inte äta upp allt, så som det gick i år. Gud är god”, säger han innan han skyndar att ta en famn med riskolvar i sina armar för att visa hur bra det har gått med sädd och skörd.

”Tack till alla som varit med i hjälparbetet, genom praktiskt arbete, genom ekonomisk hjälp i Finland och genom förbön”, skriver Ann-Katrin Store i Senegal.

Senegals lutherska kyrka har gett nödhjälp till cirka 10 000 personer. Finska Missionssällskapet har beviljat nödhjälp till Sahel i Västafrika i flera omgångar: 150 000 euro till Mauretanien och sammanlagt 200 000 euro till Senegal.

Jordnötter är en viktig proteinkälla i Senegal. Foto: Ann-Katrin Store.

>> **Kristen ungdomskonferens i Kathmandu samlade 600**

Ungdomar från olika kyrkor och församlingar i Nepal samlades i Kathmandu den 13-15 november när National Churches Fellowship of Nepal (NCFN) ordnade en kristen ungdomskonferens tillsammans med Beith-Shalom Putali Sadak församling.

”Cirka 600 ungdomar sammanstrålade till bibelstudium, frågesport mellan de olika distrikten, bön och parallellprogram. Temat var ungdomarnas roll i kyrkan och lokalsamhället, frågor kring jämställdhet, missionsteologi och ungdomars identitet i en mångkulturell och religiös omgivning”, berättar missionär Maria Westerling.

Raj Kumar, 17 år, säger att han är glad för de nya sånger som han lärt sig och möjligheten att få växa i tron tillsammans med andra unga. Han var den mest långväga resenären. Rajs familj bor i Dolakha, 10 timmars resa från Kathmandu.

Manoj, också han 17 år, säger att han har uppmuntrats av alla Guds löften som lyfts fram ur Bibeln. Manoj har gått en fem månader lång bibelkurs i Kathmandu. Han säger att det är lätt att berätta för andra ungdomar om sin tro. ”Det är hur naturligt som helst. Det gör jag när jag är ute och spelar fotboll eller volleyboll.” Manoj bekymrar sig heller inte för yrkeslivet: ”Gud har en plats för mig. Jag behöver inte oroa mig när jag förtröstar på Honom.”

Finska Missionssällskapet stöder takorganisationen NCFN:s arbete i Nepal.

Manoj, Raj Kumar, Finska Missionssällskapets praktikant i Nepal Tiina Paakononen, Ranju och Shirjana på ungdomsseminarium i Kathmandu.

Foto: Maria Westerling.

Bilden nere till höger: Matias i förskolan, där han också lär sig engelska. Nästa år förutsätts han börja skola eftersom han fyller fem år då. "Det är väldigt tidig skolstart här", säger Riikka-Maria. Uppe till höger: Trafikstockningar hör till i Bangkok, som har 15 miljoner invånare.

Intensiva språkstudier öppnar en ny värld

Tomas och Riikka-Maria Kolkka fördjupar sig i thailändska språket i Bangkok. Studierna tar mycket av deras tid i anspråk, också kvällar och helger. Paret kan redan kommunicera rätt så obehindrat i vardagen. Om ungefär ett år är de redo att ta sig an nästa missionuppdrag.

– I de områden där vi ska arbeta talar människorna nästan ingen engelska. Den yngre generationen kan en del engelska här i Bangkok, men ute i byarna är det annorlunda, säger Riikka-Maria.

Paret flyttade till Bangkok i mars och har nu gått i språkskola ungefär sju månader. De studerar fem dagar i veckan medan Matias trivs på ett internationellt dagis, där han lär sig engelska.

– Men i praktiken pluggar vi thai sex dagar i veckan. Vi har tre till fyra timmar läxor varje dag. Vi sitter alltså hemma och studerar på kvällar och helger. Det blir inte mycket tid över för annat. Vi hinner inte umgås så mycket, men har lärt känna

många nya personer i församlingarna i Bangkok och via Matias dagis. Det finns åtta lutherska församlingar i Bangkok.

Fokus på norra Thailand

Parets exakta arbetsuppgifter klarnar inkommande år. Meningen är att Tomas ska arbeta med bibelundervisning samt språk- och läskunnighetsarbete på landsbygden i norra Thailand bland Lua-minoriteten. Riikka-Maria ska troligtvis arbeta som musik- och pianolärare vid Luther Seminary, där en ny musikutbildning startat.

– Exakt hur vi får det här att gå ihop som familj vet vi inte ännu. Kanske vi kan vistas tidvis på båda orterna, funderar paret.

Utbildningscentret för Thailands evangelisk-lutherska kyrka ansvarar för utbildningen av präster, evangelister och lekmän.

Liten kyrka förmedlar hopp

Thailands evangelisk-lutherska kyrka har bara fyratusen medlemmar, men församlingarna växer stadigt, speciellt i norra Thailand.

Trots att kyrkan är liten utför den ett viktigt diakoni- och församlingarbete, speciellt bland landets etniska minoriteter. Finska Missionsällskapet stöder arbetet. Experter arbetar också med undervisningsmaterial och bibelöversättningar.

Familjen kommer att bekanta sig med kyrkans arbete i norra Thailand i februari.

– Kyrkan når ut till många folkgrupper som behöver stöd. De flesta i området är animister. Många lever fortfarande i rädsla och ger dyra offergåvor för att blidka andarna. Den kristna tron gör en stor skillnad bland de här människorna, säger Riikka-Maria och Tomas.

Thailand är en monarki. Bhumibol Adulyadej har varit landets kung sedan 1948. Religionsfriheten garanteras i grundlagen.

En stor majoritet av befolkningen bekänner sig till theravadabudismen, som genomsyrar samhällslivet och kulturen. Omkring 95 procent av befolkningen är buddister. Det finns en liten kristen minoritet i landet, samt muslimer och animister.

Expertis från Papua Nya Guinea

Paret arbetade med bibelöversättning bland tiang-minoriteten i Papua Nya Guinea åren 2003-2011. De bodde då på en liten ö i Stilla havet.

– Under dessa år kunde vi hjälpa den lokala kyrkan att skapa ett skriftspråk samt sätta i gång det tiangspråkiga bibelöversättningsarbetet. Vi är tacksamma över att de tiangspråkiga nu har möjlighet att läsa Markusevangeliet samt psalm- och abc-boken på sitt eget språk. Också den lokala kyrkan kan i dag förklara evangeliets glädjebudskap tydligare på människornas modersmål.

Många järn i elden i Bangkoks hetta

Familjen Kolkka har anpassat sig bra till vardagslivet i metropolen Bangkok.

– Vi har fått ett trevligt hem här i Bangkok som ligger nära Matias dagis och relativt nära språkskolan. Undervisningen i språkskolan är intensiv. Varje dag lär vi oss nya ord och strukturer som i sin tur utökar vårt ordförråd och gör det lättare att kommunicera och umgås med thailändare, säger Riikka-Maria

De första veckorna åkte familjen kors och tvärs genom Bangkok.

– Vi letade efter en bostad, besökte olika thaispråkskolor, valde ett daghem åt Matias, lärde känna kyrkans anställda, medlemmar och våra nya kolleger. Vi köade på olika ämbetsverk och andra institutioner samt försökte anpassa oss till de thailändska omständigheterna så bra som möjligt.

Det tar ofta mycket tid att förflytta sig från en plats till en annan – oändliga trafikstockningar hör ju till livet i en stad med 15 miljoner invånare.

– Ofta är skytrain och metron det smidigaste sättet att ta sig runt i staden. Men man måste ofta byta transportmedel medan man reser. Då

gäller det att ta bussen, taxin, motorcykeltaxin, tuk-tuk (en taxi på tre hjul som tar 3-4 passagerare) eller sjöbussen till närmaste station.

Översvämningar

Vardagen i Bangkok har överraskat med flera översvämningar. Efter en torr och het sommar satte regnperioden i gång i september med dagliga ösregn och åskbyar. Regnet förde med sig svalare klimat och en medeltemperatur på ”bara” 32 grader.

– När en hård åskskur slår till, blir det nästan omöjligt att ta sig fram med en moped eller en bil. Därför har vi börjat förbereda oss på det värsta redan i förväg – på morgonen packar vi, förutom paraplyet, också ett extra par sandaler i våra väskor. Om gatorna börjar svämma över går det lätt att ta på sig sandalerna när man ska vada i vattnet för att komma hem.

Tacksamma för allt stöd

Trots att vardagen mestadels består av språkstudierna, händer det ibland något oväntat. Familjen har i två omgångar varit tvungen att resa till grannlandet Malaysia för att förnya Matias uppehållstillstånd.

– Ett stort tack också för alla era böner som har burit oss varje dag; många små och stora saker och detaljer i vårt liv har ofta ordnat sig precis ”som på beställning”. Ett hjärtligt tack för att ni orkar komma ihåg oss också i fortsättningen.

I början av augusti höll Matias dagis sommarstängt. Då kunde familjen pusta ut lite från språkstudierna och hade möjlighet att vara med när Riikka-Marias bror gifte sig i Helsingfors.

Familjen Kolkka stöds av avtalsförsamlingarna Ingå, Matteus, Joutjärvi, Pielavesi, Sonkajärvi samt Lärarnas Missionsförbund.

Om du vill understöda familjen Kolkkas arbete i Thailand, vänligen kontakta understödskoordinatör Britt-Helen Lindman. Skicka e-post till britt-helen.lindman@finskamissionssallskapet.fi, eller ring 020-7127 266

Text: Joanna Lindén-Montes

Foto: Riikka-Maria och Tomas Kolkka

Ett komplicerat språk

”I thailändska skrivs det från vänster till höger som i svenskan. Men där slutar likheterna mellan språken. Thai skrivs nämligen med det thailändska alfabetet som förmodligen härstammar från äldre khmerskrift, ett brahmiskt skriftsystem i den indiska skriftspråkgruppen.

Det thailändska skriftsystemets utseende, skrivtecken, logik och användningssätt skiljer sig helt från vårt eget. Det bygger på tecken som representerar konsonanter med en medföljande ”inbyggd” vokal. Därför har modern thaiskrift 44 konsonanttecken som representerar 21 distinkta konsonantljud, och 48 vokal- och diftongljud. Vokala tecken skrivs antingen före, efter, ovan, på eller under konsonanter.

Eftersom thailändskan också är ett tonspråk gör det inte språkstudierna lättare. I thailändskan finns nämligen fem toner – normal, hög, låg, stigande och fallande ton. Beroende på om man säger ett ord med exempelvis stigande eller fallande ton så kan det alltså betyda helt skilda saker. Även dessa toner måste visas i skriftsystemet.

Källa: Kolkkas rundbrev i juni 2012

Gunvor "Guggo" Helander var med och startade julsångstraditionen 1973. En vacker ängel prydde julsångshäftet 1979. År 1982 introducerades den välkända pärbilden med missionskyrkans glasfönster.

Guggo Helander var med vid starten

De vackraste julsångerna har ljudit i kyrkor och församlingshem sedan 1973. Varje år dyker ett nytt sånghäfte upp med gamla sångpärlor och vackra nykomlingar, som förgyller adventstiden och sprider julstämning. I år sjungs sångerna för fjortonde gången. Men hur startade traditionen?

Det vet kantor emerita Gunvor "Guggo" Helander, född 1941. Hon var nämligen med och lanserade de första sångstunderna med De vackraste julsångerna på svenska.

Helander berättar att kantor Matti Heroja och musiksekreterare Martti Kauppinen vid Finska Missionssällskapets musikbyrå myntade idén till julsångstunderna i församlingarna den tredje advent, i missionens tecken.

En av startgästerna kom från Hyvinge församling, där Matti Heroja var kantor.

– Församlingen hade några gånger ordnat julsångstillfällen för missionen och tyckte att det kunde vara en god idé att sprida. De här tankarna framfördes till musikkommittén och FMS ledning. Man gjorde ett finskspråkigt häfte med en hel del missionsinformation och några julkhälsningar. Brev sändes till församlingarna och kantorerna. Så var bollen satt i rullning!

Helander säger att tanken med De vackraste julsångerna i första hand var att ge kantorerna en speciell missionsupp-gift.

– Vi ville engagera kantorerna och ge dem ett material att arbeta med. Men julsångerna var också en hälsning från Finska Missionssällskapet till den sjungande församlingen i advents- och jultiden.

Helander har själv i flera repriser bekantat sig med Finska Missionssällskapets utrikesarbete. År 1989 vistades

hon i Namibia för att utveckla kyrkans musikverksamhet genom att utbilda församlingsanställda.

Anpassade materialet för Borgå stift

Helander arbetade som organist i Åbo svenska församling när Henrik Smedjebacka kallade henne att representera Borgå stift i Finska Missionssällskapets musikkommitté.

– Vi beslöt att skicka ett brev till församlingarna och kantorerna. Tanken var att ordna speciella allsångstillfällen i missionens tecken, eller utnyttja idén vid en gudstjänst under någon av de mera stillsamma adventsöndagarna, vilket vi gjorde i Lukas församling dit jag flyttade 1973. Vi tog tillvara den sångskatt som finns i de käraste julsångerna.

Flera större församlingar som Kors-holm, Pedersöre och Borgå svenska domkyrkoförsamling hakade genast på.

I början skickades ett pappersark med ett urval sångtexter till församlingarna för kopiering. Man hänvisade också till psalmboken.

– Även om starten på svenska var blygsam, var vi helt klart med från allra första början.

Gunvor Helander verkade som musiksekreterare vid Finska Missionssällskapet 1975 till 1983. Helander grun-

dade också Finska Missionssällskapets svenskspråkiga kör Furaha 1974.

Utvecklingen av De vackraste julsångerna på svenska gick smidigt med en tvåspråkig musiksekreterare vid sällskapet.

– Kantorerna tog emot projektet med glädje och jobbade ivrigt för dess förverkligande. Antalet församlingar som deltog steg år för år, liksom antalet tillfällen och deltagare.

År 1982 ordnades De vackraste julsångerna för tionde gången.

– Då gjordes för första gången flerfärgstryck av både affischer och sånghäftet med julmotivet från Missionskyrkans fönster på pärbilden. De vackraste julsångerna har blivit en viktig del av spridandet av julens budskap till ung och gammal, nära och fjärran.

Text och foto: Joanna Lindén-Montes

Många nya sånger i år

Jubileumsåret till ära innehåller det svenska sånghäftet 29 sånger. Årets sånger har valts ut av Maria Westerling, Finska Missionssällskapets missionär i Nepal, Jan Hellberg, stiftssekreterare för gudstjänstliv och musik vid domkapitlet i Borgå stift, samt kantor Peter Hilli från Petrus församling.

I år har sällskapet för första gången gett ut ett sånghäfte på samiska.

Läs mera på www.devackrastejulsangerna.fi

Om rättvis handel

- Rättvisemärkta produkter finns tillgängliga för konsumenter i över 120 länder.
- Rättvis handel, Fairtrade, är ett kraftfullt verktyg för att motverka fattigdom. Odlarna får en rättvis ersättning för sina jordbruksprodukter och sin arbetsinsats. Barnarbetskraft är strängt förbjuden inom rättvis handel.
- Ungefär 1,2 miljoner odlare och anställda gynnas av Fairtrade-rättvisemärkningen i världens utvecklingsländer. Fairtrade International samarbetar med 991 producenter.
- Odlarna är med och bestämmer i frågor som berör deras vardag. Rättvisemärkta produkter främjar ansvar hos odlare, producenter och konsumenter på världsmarknaden.
- Det finns olika typer av produktmärkningar. Fairtrade-märkningen, eller "rättvisemärkt", är den största aktören på marknaden.
- Fairtrade bejakar frihandel - det är viktigt att kaffe, bananer och andra varor från utvecklingsländer ska kunna säljas till Europa och andra delar av världen utan handelshinder som tullar, avgifter och subventioner.
- Frihandel är inte detsamma som handel utan spelregler. En spelregel måste vara att mänskliga rättigheter respekteras, att handel sker inom ramen för befintliga FN-konventioner.

Källor: World Fair Trade Organization, Fairtrade Sveriges ambassadörshandbok, www.fairtrade.se, www.rattvis-handel.se

Ett stort tack

till alla som genom förbön, översättningar, frivilligarbete, ekonomiska bidrag eller på annat sätt deltagit i vårt arbete under året.

Tack vare Er har vi kunnat sprida evangelium och bistå vår nästa.

Vi önskar Er alla en Fridfull Jul och ett Välsignat Nytt år!

Finska Missionssällskapet r.f.

Satu Kantola
skribenten är chef
för inrikesavdelningen

Något nytt

TALTUR

Jag började mitt jobb som Finska Missionssällskapets inrikeschef för tre månader sedan. Under månaderna på Observatoriegatan har jag redan fått svar på många av mina frågor, samtidigt som jag formulerat nya. Jag konstaterar ändå nöjt att det är en glädje att jobba för Finska Missionssällskapet, som gör ett mycket intressant och imponerande arbete i 30 länder.

Innan jag började jobba vid sällskapet, och likaså under den första tiden här i huset, funderade jag mycket på hur Finska Missionssällskapets arbete ser ut. En hurudan bild får en vanlig församlingsmedlem av dagens missionsarbete? Är bilden levande och inspirerande, är den svartvit eller färgad? Ser människorna bakåt eller blickar de framåt, mot en ljus framtid, när de tänker på mission?

Vi på Finska Missionssällskapet ser många olika bilder: bilder av samarbetsparter, kyrkor, sjukhus och skolor. Vi ser hjälpen som nått fram och de glada blickarna hos dem som fått hjälp till självhjälp. Vi ser alla körda kilometer och lösta problem. Vi ser nya församlingar grundas och gläds över nyöppna i de lokala kyrkorna. Vi vet att världens kristna ber runtom i världen, i världens storstäder och på landsbygden.

Allt detta och mycket mer har missionsarbetet alltid varit och är än idag. I vår mångsidiga verksamhet i Finland gör vi folk uppmärksamma på det arbete som görs utomlands. Vi berättar om de utmaningar som våra medmänniskor handskas med ute i världen. Vi hoppas att finländarnas ögon ska öppnas för de mångfasetterade bilderna av mission och hoppas att de vill vara med och arbeta för Guds rike genom missionen.

I Finska Missionssällskapets arbete har tro alltid lett till handlingar. Evangeliet motiverar oss att gå tillsammans med människor och att försvara deras liv och rättigheter. En människas liv är en helhet överallt i världen. Om människan kämpar för sitt liv räcker det inte att enbart tala om Guds kärlek – kärleksfulla handlingar behövs också. Finska Missionssällskapet kännetecknas av konsekvent och helhetsbetonat handlande.

På Finska Missionssällskapet funderar vi på hur vi kan stöda en ännu bättre och mångsidigare kommunikation mellan församlingarnas understödsprojekt och deras utsända, missionärerna. Gemenskapen mellan människor skapar en känsla av en enhetligare värld där det inte längre finns sändare och mottagare, utan växelverkan och delat liv. Den känslan kan ge bilden av missionens färger, ljud och smaker. Kanske också erfarenheten av att vi alla lever i samma värld, utan gränser. En värld där Frälsaren föddes.

Fyra medlemmar i Karleby Marthaförening bakar medeltida bröd iklädda tidsenliga dräkter. Från vänster: Kristina Holmqvist, Christina Lillhonga, Berit Matikainen och Marit Emet. Foto: Kristina Klingenberg, kantor i Karleby svenska församling.

Marthorna bakar för Etiopien

När medeltida dagen firades den första september samlades marthor från olika kretsar i Karleby. Deras uppdrag: att knåda bröd från vikingatiden. **Christina Lillhonga**, sekreterare i Karleby Marthaförening, säger att brödbaket resulterade i goda intäkter till Finska Missionssällskapets fadderarbete.

– Det var mycket folk och brödet hade strykande åtgång. Alla prisade smaken. Vi hade framme en sparbössa för en frivillig avgift. Vi fick in 751 euro som vi nu hade glädjen att sända över till Finska Missionssällskapet. Att man med ett så enkelt brödrecept kunde glädja så många var för oss en stor glädje och överraskning samt en välsignelse för våra fadderbarn, som nu får ta del av människornas goda vilja att ge!

Kristina Holmqvist, ordförande i Karleby Marthaförening, säger att marthorna blev glatt överraskade redan förra året, då de första gången deltog i den medeltida marknaden på kyrkbacken.

– Vi ställde upp vårt bakkbord utan förväntningar, och gjorde degen framför åskådarna. Vi var totalt 12 stycken marthor som turades om att baka på marknaden, som pågick i sex timmar. Vi hade också då ställt fram en spargris för en frivillig avgift till våra fadderbarn i

Etiopien. Aldrig hade vi kunnat föreställa oss att det skulle bli en sådan succé!

Hur bakar man medeltida bröd?

– Receptet är från vikingatiden och innehåller 2 dl vatten, 1 tsk salt, 3 dl rågmjöl och 2 dl speltvetemjöl. Deigen skärs i bitar och bakas ut till 8 små runda bröd som formas mellan händerna och naggas. Bröden gräddas i en gjutjärnsform över elden. Sedan avnjuter man brödet med färskt smör på en pärtbit, berättar Lillhonga.

Karleby Marthaförening stöder en fadderbarnsgrupp i Dessie, Etiopien. Pengarna når barnen genom Finska Missionssällskapets fadderprogram.

Hur kom ni på idén att stöda fadderbarn?

– Enskilda kretsar inom föreningen har tidigare stött fadderbarn. Karleby Marthaförening hade redan under sjuttio- och åttiotalen fadderbarn i Indien. År 2010 beslöt vi att återuppta fadderbarnsverksamheten inom föreningen, säger Holmqvist.

Hur samlar ni in pengarna till fadderavgiften?

– Varje gång vi samlas ute i kretsarna ställer vi fram en sparbössa och samlar

så in pengar för vårt månatliga stöd för våra fadderbarn, säger Holmqvist.

**Text: Britt-Helen Lindman
/Joanna Lindén-Montes**

Marthorna påverkar

Karleby Marthaförening grundades 1915 och har idag hela 260 medlemmar i 9 kretsar som verkar i byarna runt om i Karleby. Kretsarna ordnar marthamöten i regel varannan vecka.

Föreningen ordnar bland annat nordiska husmorsdagar, teaterresor, olika fester och sammankomster för sina medlemmar. Föreningen för också till exempel julblommor till åldringshem, bjuder åldringarna på kaffe och har nära kontakt till Karleby svenska församling.

Marthornas målsättning är att kunna påverka, förändra och förbättra förhållandena för kvinnorna och därmed för familjerna och samhället. Marthorna tillhör Svenskfinlands största kvinnoätverk med över 10 000 medlemmar.

Finska Missionssällskapets verksamhet stöds av församlingar, privatpersoner och föreningar. Som Finska Missionssällskapets fadder ger du ett barn möjlighet till skolgång och ett bättre liv.

www.finskamissionssallskapet.fi/fadderbarn

Maja Haikola

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i tidningen Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 020 7127 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i mitten av februari, skall vara redaktionen till handa senast den 9 januari.

"Ett varmt GRATTIS till alla våra jubilarer, som fyller jämna år i år – ingen nämnd, men ej heller glömd.

Må Herren välsigna er alla."

Smedsby Missionssyfoorening i Korsholm

Pratigya ritade klippdockorna

Pratigya Shakya har ritat de fina klippdockorna i den här tidningen. Pratigya föddes utan hörsel. Trots det har han lyckats riktigt bra i skolan. Idag är han en framstående konstnär i Kathmandu. Pratigya har illustrerat en stor del av den nepalesiska litteraturen om teckenspråk. Han har också gjort läromedel för undervisning i teckenspråk. Hans material används flitigt i Nepals dövskolor.

Pratigya gick först i Naxal dövskola i Kathmandu. Pratigyas pappa är handelsman och har tre döva barn. Pratigya är yngst i familjen.

Klippdockorna hittar du på sidorna 10-11!

Outi Laukkanen
skribenten är
missionär i Taiwan

Tända ljus

KRÖNIKA

Julen som nu kommer är min tredje jul på Taiwan. Jag har firat jul på många intressanta platser från Rom till Sottunga, från Betlehem till Oberrotterbach. Men det var inte alltid fråga om något traditionellt firande - det kunde handla om att äta sardiner på burk i ett uppvärmt rum. I Rom fick jag en burk läsk till frukost på julkvällen, och i Taormina hade jag sedan skaffat så mycket mat att jag fick släpa resterna av julkakan runt halva Europa. I Kaohsiung däremot går det nog att fira ordentligt, fast julens egentliga innehåll tycks vara höljt i dunkel. Det viktigaste är glitter, blinkande lampor och snölandskap med renar.

De gånger jag har firat jul enligt konstens alla regler har jag kunnat konstatera att en julkatastrof liksom hör till, åtminstone hemma i Esbo, där jag alltid började förbereda i tid, för ett det inte skulle bli panik i sista minuten. Ändå blev det panik i sista minuten, för att jag skulle ha behövt semester för att hinna förbereda i lugn och ro, och prästerna har ju inte precis semester i december. En gång hade julgranslamporna gått sönder och det märkte jag först när butiken stängde. Jag sprang som en däre, men hann inte. Den mest minnesvärda julen var väl ändå den då julgranen inte rymdes in i foten, och jag blev tvungen att jaga en yxa och en större julgransfot när jag istället borde ha skrivit en julpredikan.

Den perfekta julen finns väl inte, inte i verkligheten i alla fall. Hur det ser ut i år är ännu delvis oklart. Jag kommer inte att hinna vara hemma så mycket eftersom jag ska arbeta i Pingnans församling. Men tåg och metro borde ju gå normalt här. Jag har kvar en del ljus från i fjol, då jag släpade hem kassvis från den rikssvenska möbelaffären. Det borde bli en jul med inte alltför stora förväntningar, en jul under kontroll.

Men det mesta som jag skrivit om hittills handlar ju om det yttre, glasyren på julen. Vår rekvisita framhäver det väsentliga i julfirandet - Jesu födelse. Men en del ser inget budskap bakom dekorationerna, eller har aldrig vågat titta. Hur ska vi föra fram innehållet?

För mig är det viktigaste i julens budskap att någon kommer emot. Jag behöver inte själv gå till Gud, han tar första steget och kommer till oss. Gud blir människa och kommer till världen. Den förlorade sonens far ser sin son och skyndar emot honom. Här i den kinesiska kulturen kan man tänka att varje människa borde sträva efter att bli en Buddha till slut. Men vi tror tvärtom, att Gud själv blev människa, och inte en prins eller ett underbarn, utan ett fattigt barn - faktiskt ett asiatiskt barn. Man skulle kanske ändå behöva skala bort en del europeisk och amerikansk glasyr från julfirandet för att människorna i fjärran Östern skulle se vad det handlar om: ett möte med Gud. Ett förbarmande. En ny början. För länge, länge sedan var det några män från Österlandet som följde en stjärna och fann Kungarnas kung. När vi nu tänder våra skandinaviska ljus (eventuellt made in China) kan vi be, att det skulle bli många fler ljus i världen.

Julpyssel från Nepal

Julhelgen bjuder på många stunder för samvaro. Vi hoppas att de här nepalesiska klippdockorna blir till glädje för våra läsare, stora som små. Kanske du kan riva ut sidorna och överraska ett barnbarn eller syskonbarn?

Vi önskar er en riktigt God Jul och ett Välsignat Gott Nytt År!

Klippdockorna har ritats av den döva konstnären Pratigya Shakya i Nepal. Läs mera om honom på sedan 9.

Den första skoldagen är alltid spännande, så också för Lomy (andra från vänster) och hans kamrater i vars by man har startat en läskunnighetsgrupp som fungerar på barnens modersmål. Den närmaste statliga skolan är långt borta och där skulle barnen vara tvungna att studera på ett främmande språk. Foto: Nööza Gokhy

Alla barn har rätt att lära sig läsa

Lomy är en liten pojke som tillhör minoritetsfolket ake. Han bor i byn Kokhy nära gränsen mellan Thailand och Myanmar. Det finns ingen skola i byn och Lomy kan inte det officiella språket som majoritetsbefolkningen talar och som används i skolorna. Nu har en läskunnighetsgrupp startat i byn och Lomy kan äntligen börja studera på sitt eget modersmål.

Finska Missionssällskapets julinsamling stöder i år läskunnighetsarbete i Asien. Varje barn har rätt till utbildning och läskunnighet oberoende av födelseort och modersmål. Utbildning är också ett effektivt sätt att bryta fattigdomsspiralen och ger barnen en möjlighet att påverka sitt eget liv. Men att inleda skolgången kan vara svårt i svårframkomliga och avlägsna områden på landsbygden. Skolorna finns i städerna och fungerar på ett främmande språk.

Smidigare skolstart

– För största delen av ake-barnen är det mycket utmanande att börja skolan eftersom de inte kan thai, berättar Tuula

Kosonen som jobbar med minoritetsspråket ake i norra Thailand.

Byn där Lomy bor ligger avsides uppe i bergen. Närmaste väg tar slut 20 kilometer från byn. Därifrån leder bara en gångstig till byn. Under den torra årstiden kan man åka motorcykel längs stigen, men man måste ändå korsa floden på en smal hängbro.

För två år sedan fick byborna el tack vare understöd från en lokal kyrka, men någon skola finns det inte. Få lärare skulle gå med på att flytta till en så avlägsen plats. Mydy, som själv kommer från byn, fungerar som lärare för läskunnighetsgruppen. Han blev nyligen utexaminerad från en tvåårig läskunnighetslärarkurs, som ordnats av en organisation som arbetar med

utvecklingssamarbete. Han har själv gått två år i en statlig folkskola i staden. Han är ovanligt högt utbildad jämfört med resten av byborna.

Läskunnighetslektion på ake hålls nu i 11 byar. I en del av byarna finns inga officiella skolor alls, i andra byar har barnen möjlighet att gå i skola i grannbyn.

– Läskunnighetslektionerna har varit en stor framgång, alla från barn till äldre vill nu lära sig att läsa. Inte ens dålig syn eller hög ålder hindrar byborna från att komma till läskunnighetslektionerna. Särskilt för dem vars barn är byalärare är det en hederssak att sitta med på lektionerna, berättar Tuula Kosonen.

Första förskolan på ake

Barnen i byn Huay Nam Khun har det väl ställt: de kan gå grundskola på thai i en by på gångavstånd, där invånarna är av kinesiskt ursprung. I skolan finns också elever från ake- och lahu-byar. På rasterna pratas alla dessa språk och en del elever kan fyra språk när de går ut skolan.

Invånarna i Huay Nam Khun har bett om hjälp med att grunda en ettårig förskola, där barnen kan lära sig läsa och skriva på sitt eget modersmål. Inläringen lyckas bättre när skolstarten görs på ake-språket. Också övergången till den statliga skolan och studierna i thai blir lättare.

Barnen får också förskolmaterial på sitt eget språk. En abc-övningsbok och trettio små historier finns klara. Det kommer att ta minst ett år att färdigställa allt det material som behövs.

Bibelöversättningen går famåt

Finska Missionssällskapet har sedan 2003 stött läskunnighets- och litteraturarbete på ake. Resultaten är goda: alfabetet är klart och olika läromedel finns nu tillgängliga. Också byalärare har utbildats.

Läskunnighetsarbetet är en förutsättning för bibelöversättningsarbetet. Målet är att människorna ska kunna läsa Bibeln som översatt till deras språk. Ungefär 75 procent av Nya testamentet är översatt till ake. Språket talas av cirka 15 000 personer i Thailand, Myanmar, Kina och Laos. Ungefär hälften av ake-folket i Thailand och Myanmar är kristna. Övriga är animister.

Rädslan försvann

Bland annat i byn Gazo har byborna börjat intressera sig för kristendomen genom läskunnighetsarbetet. Byborna har imponerats av att den kristna läraren vågar bo på ett område som byborna själva tror vara hemsökt av onda andar. Också byskolan är byggd på det området, men det har inte lett till några problem. Byborna byggde skolan med egna krafter och eleverna snickrade bänkarna och pulpeterna av bambu.

Byborna har bjudit in ett församlingsteam som tidigare gästade byn i samband med att Bibeln började översättas till ake. Folket i byn vill höra mer om Jesus, och gärna lära sig flera andliga sånger. De kommer ihåg sångerna från bibelöversättarnas besök.

**Ake, även kallat Akeu, är ett minoritetsspråk som talas i Mekongområdet. Det finns omkring 85 olika språk i Thailand. Källa: ethnologue.com*

Text: Kirsi Elo/Tuula Kosonen • Översättning: Manda Karlsson

En skola byggd av bambu. Om det redan finns ett större allmänt utrymme, till exempel en kyrka, så hålls lektionerna där. Det finns inte alltid el eller pulpeter, men då eleverna är motiverade lär de sig att läsa till och med på golvet i skenet av stearinljus. Foto: Zöpho Lepu

Tuula Kosonen arbetar med språkutveckling och bibelöversättning till ake-språket i norra Thailand. Foto: Kimmo Kosonen

Ge läskunnighet åt ett barn

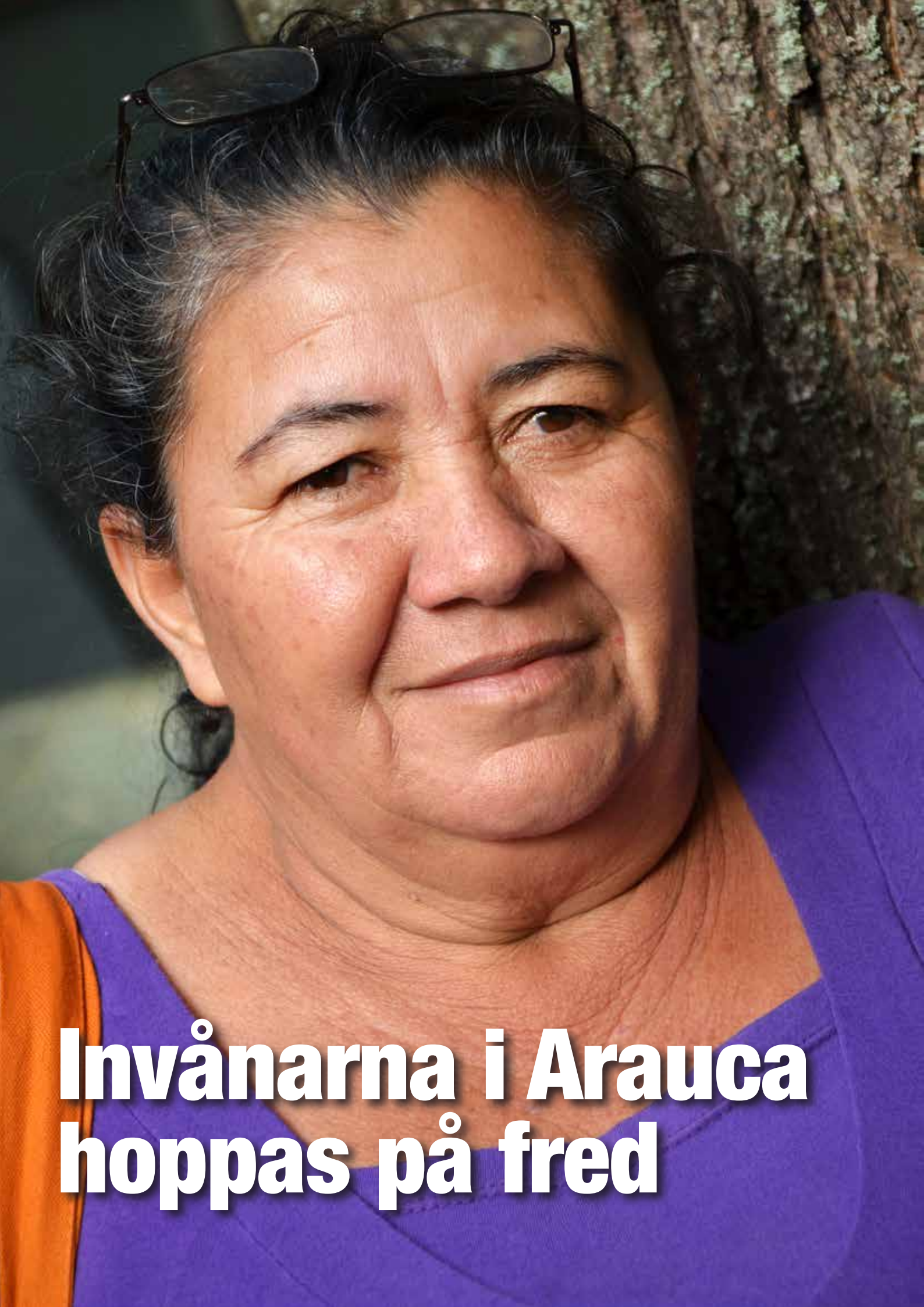
I Asien arbetar Finska Missionssällskapet långsiktigt med påverkans- och utbildningsprojekt för att främja läskunnighet. Sällskapet stöder läskunnighetsgrupper, lärarutbildning, språkforskning och produktion av litteratur. Sällskapet driver påverkansarbete för att minoritetsspråken ska beaktas i barnens utbildning. Arbetet koncentreras till Thailand, Kambodja, Laos, Vietnam, Nepal, Kina, Pakistan och Papua Nya Guinea.

Delta i årets julinsamling genom att ge en gåva via insamlingsbrev som kommer på posten eller ge en gåva till FI38 8000 1400 1611 30 (BIC: DABAFIHH). Märk inbetalningen JUL12.

Man kan också delta genom att skicka textmeddelandet JUL5 (5 euro) eller JUL10 (10 euro) till numret 16155 eller ringa numret 0600 11315 (15,23 € + Ina)

Så här hjälper du i området runt Mekong-floden

- 5 € en ABC-bok och ett skolhäfte för en elev i en läskunnighetsklass
- 10 € skolhäften för 10 elever i läskunnighetsklasser
- 15 € sånghäften på eget modersmål för en församling
- 50 € en månads läromaterial för en förskolelärare
- 100 € ett paket med böcker för ett bibliotek i en byskola

**Invånarna i Arauca
hoppas på fred**

Maria del Carmen Ramírez bär i likhet med miljontals andra colombianer på svåra upplevelser från den väpnade konflikten i landet. Idag hjälper hon flyktingar, kvinnor och småbönder att bygga upp sina liv igen. Samtidigt gror hoppet om fred i provinserna.

Maria del Carmen, 53 år gammal, bor i Arauca i nordöstra Colombia. Hon har drabbats ofattbart hårt av våldet som plågat Colombias befolkning i över 50 år - hon har blivit änka tre gånger. Men Maria har också rest sig igen, alla tre gångerna. Nu hjälper hon andra kvinnor att bli medvetna om sina rättigheter i våldsdrabbade områden.

När Maria ska berätta om sina svåra upplevelser är hon tvungen att stanna upp och samla sig. Men när hon fortsätter tala är blicken klar och rösten bestämd. Ibland orkar hon le.

– Jag har det bra nu. Och nu är jag här för att berätta, dela med mig och motivera andra att hjälpa.

Maria säger att hon fött fyra barn, varav tre fortfarande lever. Som ensamförälder har Maria ofta varit tvungen att kämpa hårt för att ge sina barn en dräglig tillvaro.

– Hemma i Colombia sköter jag om mina barnbarn för att mina egna barn ska kunna fokusera på sina studier eller satsa på jordbruket för att försörja sig.

Ärvde ingenting

Maria var 20 år när hon gifte sig första gången.

– Några år senare dödades min man: han blev överfallen och rånad. Jag blev då tvungen att ta hand om mina två barn på egen hand. Först tiggde vi, sedan fick jag jobb som kökshjälp. På den tiden kände jag inte till mina rättigheter. Jag ärvde alltså ingenting, allt gick till min makes familj. Det var en fruktansvärd tid. Jag blev misshandlad på många sätt. Idag vet jag bättre och kan hjälpa andra kvinnor så de inte råkar ut för samma sak.

Maria tittar ner, låter blicken vila på de knäppta händerna. Sedan beskriver hon hur hennes lilla familj flyttade till en ny dalgång, skaffade en jordplätt, odlade och höll sig med litet boskap.

– Jag tog hand om barnen och gifte om mig. Jag började om. Den nya familjen växte. Men så dog också min andra man. Paramilitära soldater dödade honom.

Mer än så berättar Maria inte om våldet som upprepade gånger drabbat hennes familj. Men hon säger att hon har träffat en omtänksam man som idag stöder och hjälper henne.

– Jag behöver inte vara ensam.

Gav aldrig upp

Maria var med och grundade medborgarorganisationen Asociación Campesina Arauca (ACA) år 2000. Organisationen får stöd av Finska Missionssällskapet genom Lutherska världsförbundet i Colombia.

– Jag blev trött på att se människorna i Arauca lida. Jag tänkte att någon måste göra något! Jag tror att vi kan leva i fred, utan konflikter. Jag tror också att medborgarorganisationerna kan stöda människorna i området så att de får ett drägligt liv när deras mänskliga rättigheter respekteras. Jag märker att de som fått hjälp har vågat börja tala om fred i vårt land.

Maria är ursprungligen född och uppvuxen i Santander i norra Colombia, men har bott hela sitt vuxna liv i Arauca.

Maria säger att hon är stolt över sitt arbete för Araucas mest sårbara invånare: kvinnorna och barnen. Hon leder själv en lokal kvinnogrupp i området där hon bor.

– Kvinnorna försöker i första hand ta hand om sina barn, men blir utnyttjade, våldtagna och lämnade åt sitt öde i Colombia. De behöver hjälp med att trygga tillgången på mat men också utbildning och upplysning.

Lokalbefolkningen i kläm

Arauca gränsar mot Venezuela. I området finns också stora naturresurser, bland annat Colombias största oljetillgångar. Storföretagens intresse i regionen är också ett hot mot lokalbefolkningen.

– Kampen om rätten till mark hårdnar hela tiden. Och de interna flyktingarnas enda möjlighet att överleva är genom att odla sin egen mat. Småbönderna och ursprungsbefolkningen drabbas hårdast.

Det förekommer att militären och företagen pressar småbönder och ursprungsfolk att lämna sin mark för att kunna ta den i bruk för oljeutvinning.

– Många som har flytt våldet i Colombia och kommit till Arauca har åter tvingats riva upp sina rötter på grund av oroligheterna i området. Väst var situationen åren 2006-2009. Det finns fortfarande gerillasoldater och paramilitära grupper kvar i Arauca.

Sedan 2008 har Maria varit aktiv inom en liten småbondeorganisation i Arauca, Asociación Agropecuaria Las Galaxias (AAG). Finska Missionssällskapet stöder arbetet.

– Vi hjälper småbönderna att utveckla odlingsmetoder och förbättra sin tillgång på mat. De får mångsidig hjälp. När jag rör mig i området märker jag att människorna är ganska hoppfulla, trots att de kämpar mitt i konflikten.

Maria del Carmen Ramírez besökte Finska Missionssällskapet i september.

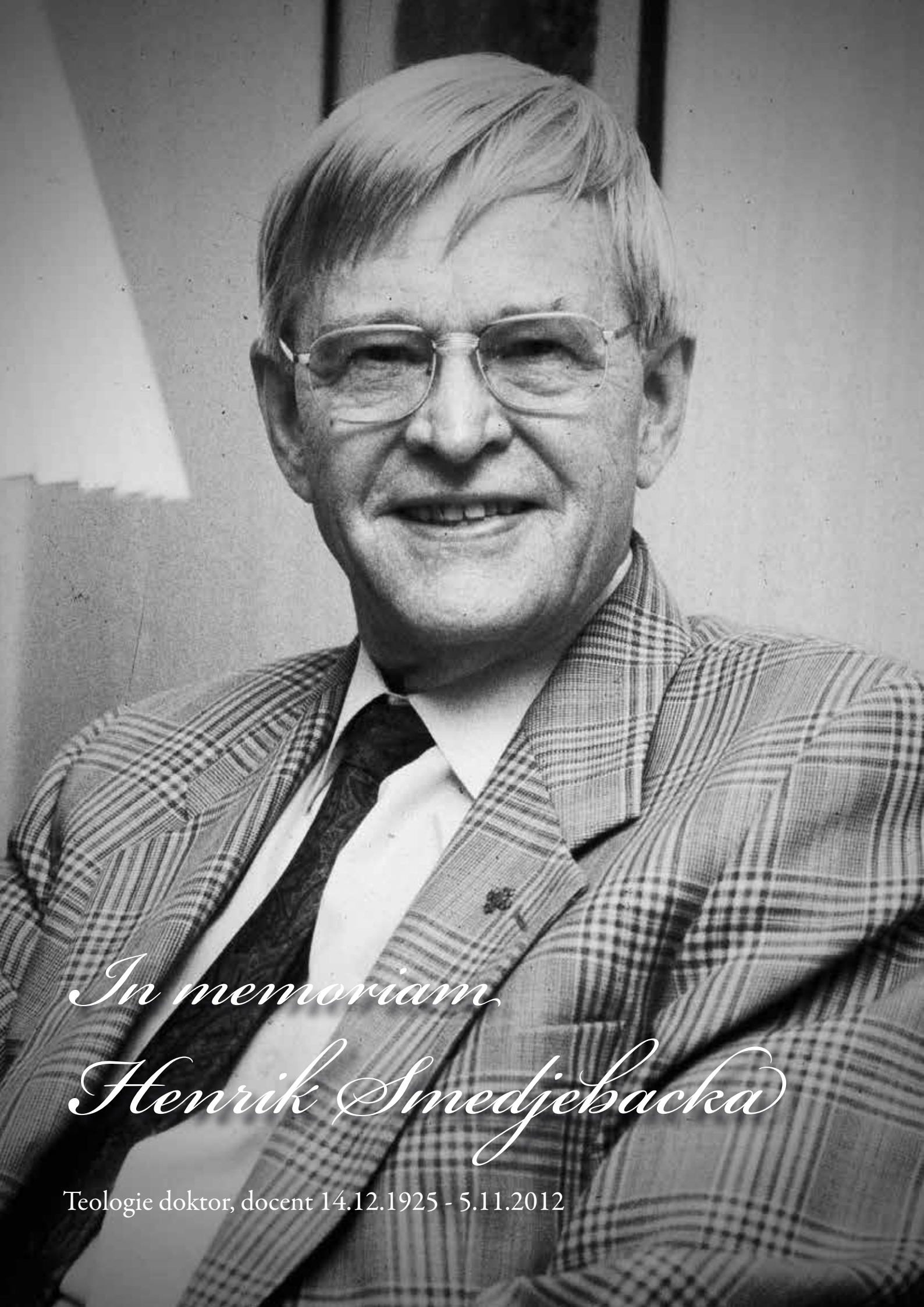
Text och foto: Joanna Lindén-Montes

Fakta: Colombia

Gerillarörelserna FARC och nationella befrielsearmén ELN är fortfarande mycket aktiva och sammandrabbningar med militären förekommer konstant. Omkring 5 miljoner människor lever idag som interna flyktingar i Colombia. Det innebär att ungefär var tionde colombianer har tvingats lämna sitt hem. Antalet interna flyktingar är näst störst i världen efter Sudan.

I oktober 2012 inledde FARC fredsförhandlingar med representanter från Colombias regering i Oslo.

Finska Missionssällskapets Utjämningsskampanj 2009 stödde Lutherska världsförbundets människorättsarbete i Colombia.

In memoriam

Henrik Smedjebacka

Teologie doktor, docent 14.12.1925 - 5.11.2012

Måndagen den 5 november avled en av vår kyrkas mest kända profiler internationellt sett, teologie doktorn och Finska Missionssällskapets tidigare direktor Henrik Smedjebacka.

Finska Missionssällskapets nuvarande verksamhetsledare Sep-po Rissanen beskriver sin föregångares arbete så här:

– Henrik Smedjebacka gjorde ett anmärkningsvärt livsvärv i Finska Missionssällskapets tjänst. Det holistiska missionsarbetet var viktigt för honom, att förkunna evangelium i ord och handling. Smedjebacka ville bygga upp ett bättre samarbete mellan kyrkorna utifrån en luthersk utgångspunkt inom flera internationella ekumeniska organisationer. Han förutsåg också en stor förändring inom missionsarbetet i och med de sydliga kyrkornas engagemang.

En visionär ledare

Rolf Steffansson, direktör för Finska Missionssällskapets utrikesarbete, säger att Henrik Smedjebacka var en framsynt ledare i sällskapets utrikesarbete. Smedjebacka gjorde också en stor insats för den lutherska missionsteologin.

– Smedjebacka myntade uttrycket ”dynamisk luthersk mission”, som handlade om ett arbete som ständigt gick över nya gränser. Finska Missionssällskapet påbörjade arbete i Europa och Latinamerika under hans tid vid sällskapet. På sitt orädda sätt genomförde Smedjebacka dessa förändringar.

Internationellt engagemang

Henrik Smedjebacka var aktiv inom Lutherska världsförbundet, Kyrkornas världsråd och Lausanne-rörelsen.

– Hans inverkan syns inom alla dessa rörelser, och mitt intryck är att framtida forskning kommer att visa att han var en av aktörerna som förde de olika lägren närmare varandra. Vi har mist en visionär missiolog, en skarp teolog och en varm missionsman, säger Rolf Steffansson.

Ärkebiskop emeritus John Vikström lyfter speciellt fram

Smedjebackas betydelsefulla insats i Lutherska världsförbundet. Smedjebacka var ordförande för arbetsgruppen som ansvarade för Lutherska världsförbundets första omfattande missionsdokument ”Together in God’s Mission”.

Docent vid Åbo Akademi

Henrik Smedjebacka undervisade vid Åbo Akademi i egenskap av docent i kyrkohistoria och missionsvetenskap. Han skrev flera böcker inom ramen för dessa ämnen.

– Vi som kommer ihåg Henrik Smedjebacka från teologiska fakulteten minns en mycket inspirerande lärare. Han började alla sina föreläsningar med bön. Ur ett till synes outslutligt förråd kunde han sedan förklara vilka olika former missionen fått under historien. Under sina föreläsningar betonade han att förkunnelsen och diakonin går hand i hand inom Finska Missionssällskapet, säger Rolf Steffansson.

Text: Joanna Lindén-Montes/Paula Laajalahti

Missionär i Tanzania

Henrik Smedjebacka föddes i Terjärv 1925. Han prästvigdes år 1950 och började året därpå arbeta vid Finska Missionssällskapet som svensk sekreterare.

Henrik och Bodil Smedjebacka verkade som Finska Missionssällskapets missionärer i Tanzania åren 1955-65. I Tanzania arbetade Henrik Smedjebacka först som distriktsmissionär 1955-57, sedan som lektor vid lutherska teologiska seminariet i Makumira 1958-1963 och som kyrkopresident i Njombe för den evangelisk-lutherska kyrkan 1964-65. När Smedjebacka återvände till Finland 1968 verkade han först som svensk sekreterare, det vill säga chef för det svenska arbetet vid Finska Missionssällskapet åren 1968-73, samt som internationell sekreterare 1973-77.

Henrik Smedjebacka verkade som Finska Missionssällskapets direktor från och med 1981 fram till sin pension 1991.

”Henrik älskade utmaningar”

Ann-Christine Marttinen, tidigare missionär i Pakistan, delar med sig av några minnen:

Henrik Smedjebacka var den person, som lärt mig mest under mitt arbetsliv. Jag var inte alltid den mest mottagliga eleven, för vi var båda envisa och hade rötter i Terjärv.

Under alla mina år i Pakistan korresponderade vi. Henrik var visionär och missionsdirektor, jag fältarbetaren, som kämpade i ett icke läskunnigt dalitsamhälle. ”Vad skall jag göra, om jag slutar respektera de här människorna”, frågade jag en gång i desperation, då allt tycktes låsa sig. Henrik svarade: ”Då måste du arbeta ännu mera energiskt för deras välfärd, respekten kommer sedan av sig själv, tro mig.” Han hade rätt.

Henrik var alltid intresserad av vad jag sett och förstätt,

oberoende av om han tyckte att det var det väsentliga. Jag är inte den enda som är tacksam över att han hade tid att lyssna till oss missionärer, både då vi diskuterade sällskapets linjedragning, berättade om framgångar eller grät och rasade i frustration.

Henrik älskade utmaningar, också ordet utmaning, som fanns i nästan alla hans tal och texter. Han gick orädd över gränser, fast han ibland fick kritik.

Henrik var en bödens man. Varje dag bad han i tur och ordning, systematiskt enligt årsbokens missionärlista för alla sällskapets missionärer tillsammans med sin hustru Bodil. Också hans föreläsningar vid Åbo Akademi inleddes alltid med bön, likaså sällskapets styrelsemöten.

Den sista gången jag såg honom låg han på sjukhuset medvetlös. Jag satt och sjöng sakta alla de psalmer jag kunde utantill. Då jag sjöng Tryggare kan ingen vara öppnade Henrik ögonen, såg någonstans långt förbi mig och slöt ögonen igen.

Andakter om rättvis handel påminner om konsumentens ansvar

Finska Missionssällskapet har lanserat ett andaktsmaterial med fokus på rättvis handel. **Irja Aro-Heinilä** och **Mikko Pyhtilä** har skrivit andakterna som uppmanar till vardagligt engagemang för en rättvisare värld. Texterna utmanar läsaren till små vardagliga förändringar i konsumtionen: En hurudan lön är jag villig att betala de otaliga människor som har arbetat för min skull? Behöver jag verkligen allt det jag köper?

Finska Missionssällskapet har varit medlem i föreningen för främjande av rättvis handel sedan 2007. I Finland har 94 församlingar anslutit sig som rättvisemärkta, varav sex är svenskspråkiga församlingar.

”När människor arbetar och får en rättvis lön för sin insats kan de bryta fattigdomsspiralen”, säger Finska Missionssällskapets expert på mänskliga rättigheter Katri Leino-Nzau.

Andakterna finns på www.finskamissionssallskapet.fi > Engagera dig > Materialbank

FAIRTRADE

Ge julglädje

Istället för en vanlig julklapp kan du i år ge en etisk och ekologisk julgåva. Gåvan hjälper de mest utsatta människorna i u-länderna. Korten kan beställas gratis från byråsekreterare Ingrid Björkskog, per e-post ingrid.bjorkskog@finskamissionssallskapet.fi, eller på telefon 0207127 282. Kom ihåg att meddela vilka av de tre motiven du vill beställa. Med korten följer ett bankgiro som du kan använda för att betala in en valbar summa till missionsarbetet.

Handla dina julgåvor på Finska Missionssällskapet

Dubbla kort + kuvert 2,-
Julhälsning på tre språk

Nr 170

Nr 168

Enkla kort utan text 1,-

Nr 112

Nr 115

Nr 117

Beställ julkort och gåvor via nätet eller per telefon.

Pussel med 1000 bitar med motiv från Kambodja. 13,-

Änglareflex 2,50

Zebra-sittunderlag 6,-

24 vackra klistermärken med konstnären Eeva Moritz teckningar. 12 olika motiv. 4,-

Beställ på Internet:
<http://basaari.mission.fi>

Du kan också beställa per telefon: 020 712 7272 eller e-post: basaari@suomenlahetyssseura.fi

Rättvis handel enar folkslag i Kirgizistan

Gulsun Joldosheva odlar ekologisk, rättvisemärkt bomull i Kirgizistan i Centralasien. "Vi tjänar 20 procent mera nu tack vare garantipriset som rättvis handel ger. Vi sparar pengar för att kunna köpa olika maskiner som behövs för jordbruket", säger Joldosheva.

Bekämpningsmedel och konstgödsel används flitigt i Kirgizistan. Joldoshevas odlingar är däremot fria från miljögifter. Hon säger att invånarna i området är friskare och jordmånen bättre tack vare de nya odlingsmetoderna.

Joldosheva arbetar i ett odlingskooperativ med över tusen medlemmar. Många av odlarna kommer ursprungligen från Tadzjikistan och Uzbekistan. Efter Sovjetunionens fall har de olika

etniciteterna stridit om vem som har rätt till odlingsmarkerna i området.

"Vi har lärt oss att samarbeta och förstå varandra bättre sedan vi började organisera oss för att odla ekologiskt. Vi fattar viktiga beslut tillsammans. Konflikterna har minskat".

Läs mera om rättvis handel på sidan 7.

Text och foto: Joanna Lindén-Montes

Gulsun Joldosheva besökte Finland i samband med veckan för rättvis handel den 22-28 oktober.

Händelsekalendern

6.12: Självständighetsdagsbasar kl. 9:30-15 på Finska Missionsällskapet, Observatoriegatan 18, Helsingfors.

14.12: Maaïman kauneimmat joululaulut – festkonsert vid Hartwallarenan kl. 19.30. Biljettpris 36€ (30€ med S-förmånskort). Biljetter kan bokas via www.lippu.fi

23.12 Radiogudstjänst med De vackraste julsångerna i Radio Vega kl. 13.

26.12: Sändning av De vackraste julsångerna i Yle Fem.

År 2013

12.1: Furaha besöker Nykarleby församling. Workshop kl.15 och därefter konsert.

13.1: Furaha besöker Korsholms svenska församling: kl. 10 i Korsholms kyrka och kl. 12 i Smedsby församlingsgård.

19.1: Öppet hus på Finska Missionsällskapet, som firar sin 154:e födelsedag med program från kl.13 framåt. (se separat annons)

26.1: Frimärks- och myntauktion på Finska Missionsällskapet, visning klockan 10 och auktion kl. 11. Observatoriegatan 18, Helsingfors.

7-9.6: Gemensam missionsfest i Helsingfors. Medarrangörer på svenskt håll: Petrus, Johannes och Matteus församlingar.

God Jul!

Finska Missionsällskapets årsdag 19.1.2013 i Missionskyrkan, Observatoriegatan 18, Helsingfors

11-12.30: Lunch, pris: 10.50 euro

12.00: Aktuellt från Finska Missionsällskapet.
Föreställningen "Palmen och äppelträdet"

13.45: Kaffeservering

15.00: Mässa och missionärvälsignelse
med biskop Björn Vikström

Anmälan senast 3.1.2013 per e-post till ilmoittautumiset@suomenlahetyssaara.fi eller tfn 020 7127 282

Välkommen!

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner:
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton
Britt-Helen Lindman,
tfn 020-7127 266

Församlingarnas kollekt m.m.
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH

Testamenten
Tarja Larmasuo, tfn 020-7127 204

Frivilliga bidrag till tidningen Mission
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH
referensnummer 450 000 00023

Insamlingstillstånd
2020/2010/3168 för 1.1.2011-31.12.2012, beviljat 15.11.2010 av Polisstyrelsen. Insamlingstillstånd Nr 1107 K12 för 1.1-31.12.2012 beviljat 14.9.2011 av Ålands Landskapsregering.

Maja Haikolas minnesfond
skriv MAJA i meddelanderutan
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

”Finns det någonting mera underbart än att Herren öppnar en människas hjärta?”, skriver Ronny Thylin. Foto: Joanna Lindén-Montes

Öppna hjärtan

För snart 2000 år sedan fanns det i Filippi, i norra Grekland, en grupp människor som varje lördag sökte sig till ett böneställe vid en flod utanför staden (Apg. 16:11-15). Antalet judar i Filippi var inte tillräckligt högt för att man skulle kunna bygga en synagoga. Därför fick man nöja sig med en mera anspråkslös böneplats. En gång fick de sällskap av några främmande män som började samtala med dem. En av männen hette Paulus, en annan troligen Lukas, en tredje Silas och en fjärde Timoteus. Det berättas vidare att en av de kvinnor som brukade komma till bönestället var en tyghandlare som hette Lydia. De övriga förblir okända. Lydia var inte judinna, men hon hade ändå kommit till tro på judarnas Gud.

Det var framför allt en sak som skilde Lydia från dig som läser det här. Lydia hade aldrig hört om Jesus! Hon brukade be till judarnas Gud, det vill säga samma Gud som vi tror på, men ingen hade ännu berättat för henne om Jesus. Den där dagen förändras hennes liv. Lydia lyssnade och tog till sig det

som Paulus hade att berätta. Det råder inte ens minsta tvivel om att Paulus i sitt samtal med Lydia och de andra kvinnorna fokuserade på Jesus; vem han är, vad han sagt, vad han gjort och vad det betyder. Det hela slutade med att hon och alla i hennes familj blev döpta. Lydia har gått till historien som den första kristna personen i Europa som vi vet namnet på.

Paulus och hans vänner var ofta på resande fot. De reste enkelt och utan större materiella rikedomar. De hade inga möjligheter att ekonomiskt hjälpa de församlingar de själva grundade. Samtidigt bar de på den största skatt mänskligheten känner till! Den skatten lät de alla få del av. De bar på samma bekännelse som Petrus när han en gång sade till Jesus: ”Du är Messias, den levande Gudens son.” (Matt. 16:16) Man kan utgå ifrån att Lydia kände till löftet om Messias. Nu fick hon av Paulus höra att Jesus var denna Messias.

Vår identitet som kristna bygger egentligen på det faktum att Jesus är Messias

(=Kristus). Vår religion har fått sitt namn av den bekännelsen och i allt arbete för lidandet i vår värld är detta det allra dyrbaraste vi har att bidra med! Varje människa behöver få höra om Jesus, inte bara att han funnits, utan att han är Messias, Guds utvalda tjänare och världens Frälsare.

Det finns fortfarande människor som aldrig har hört vad Paulus hade att berätta för Lydia och hennes vänner. En del av dem går på våra egna gator. Andra bor i avlägsna länder. Hur kan vi nå dem? Var finns deras ”böneställen” där vi kan inleda ett samtal om Jesus? Jag är övertygad om att där det talas om Jesus kan det som händer vid bönestället utanför Filippi upprepas. Jag tänker på hur det berättas om Lydia att ”Herren öppnade hennes hjärta, så att hon tog till sig det som Paulus predikade.” (Apg. 16:14) Finns det någonting mera underbart än att Herren öppnar en människas hjärta?

Ronny Thylin,
kaplan i Petrus församling

